

Dr. Roxer Egon (1926–2020)

Dr. Roxer Egon, vagy ahogy Őt mindenki hívta, Egon bácsi, elment. Ezt a mondatot leírva feltolulnak az emberben az emlékek. A személyes találkozások, a baráti beszélgetések, melyekben vissza-visszatérő szereplőként mindig megjelent.

Ilyen találkozás volt például az első, 1984 nyarán, a matematika felvételin, ahol a legnagyobb jóindulattal segítette az ideges és zavarodott pogányt az amúgy könnyű feladat megoldásában. Majd a matematika III. (statisztika) tantárgy órái, ahol előző félévek többdimenziós terei és többszörös deriváltjai után a valószínűség-elmélet axiómáival már felüdülés volt az ismerkedés.

A 90-es években a kisebb-nagyobb gyakorisággal történt találkozások a menzán, ahol az épület frissessége és az ebéd mennyisége nem volt ugyan kiemelkedő, de társasága mindig kiválóan bizonyult. Végül ezek a találkozások ritkultak. Eleinte még néha-néha meglátogatott bennünket a dékániban, de egy idő után már csak lányán, Roxer Valérián keresztül kaptunk róla híreket. Szerencsére sokáig jó egészségnek örvendett. Mindez mára csupán emlék, de az emlékek polcán a kiemelkedően jó dolgok között talált helyet.

De mi mindent is jelent az a 94 év, ami Egon bácsinak megadott?

Az általános iskolát Pestszentlőrincen, a középiskolát Pécsen végezte, majd a sikeres érettségi után 1944-ben felvételt nyert a József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Karára, ahonnan néhány hónap után be kellett vonulnia katonának.

A háború után, 1947-ben tért vissza Sopronba és folytatta a tanulmányait. 1951-ben erdőmérnökként végzett. Még ebben az évben megkezdte aktív szolgálatát az Erdőmérnöki Kar Matematika Tanszé-

kén, tanársegédként gyakorlatokat és előadásokat tartott.

Ebben az időben készítette el első gyakorlati jegyzeteit. 1957-től egyetemi adjunktusként az erdő- és faipari mérnök hallgatóknak tartott gyakorlatokat. A faipari mérnök hallgatóknak vektoranalízis, lineáris algebra és programozás alapjait tanította. Bevezette az erdészek számára a matematikai statisztika oktatását.

1965-ben summa cum laude eredménnyel doktorált. Kutatási területe matematikai statisztika közelítő módszerei és ezek alkalmazása volt. 1968-tól egyetemi docensként az erdőmérnök-hallgatóknak a matematika III. című tantárgy előadásait és gyakorlatait tartotta.

1985-ben tanszékvezetői megbízást kapott. A matematika II. és III. című tárgyak előadásait tartotta, vizsgáztatott, szigorlatoztatott, egészen 1986-ig, nyugdíjba vonulásáig.

Nyugdíjasként meghívott előadóként, majd félállásban, 1992-ig előadásokat, gyakorlatokat tartott, és továbbra is vizsgáztatott, szigorlatoztatott. Átélt a tanszék többszöri átszervezését (előbb Matematika és Ábrázoló Geometria Tanszék, később Matematikai Intézet).

A matematika oktatásában fontos szerepet szánt a szakmai alkalmazásoknak, végzettségéből adódóan fontosnak és elsődlegesnek tartotta a tárgy mérnöki szemléletét, a hangsúlyt nem az elvont matematikai elméletre, hanem a gyakorlati alkalmazásra helyezte. Számos jegyzetet írt a matematika I., II., III. tárgyakból.

Fontos megjegyezni, hogy Ő vezette be a statisztika, valamint a lineáris programozás tárgyak oktatását, ami a szakma számára rendkívüli fontossággal bír, és bír mindmáig.

Karizmatikus egyénisége mélyen belopta magát hallgatói és munkatársai szívébe. Erdőmérnöki végzettsége mellett, mély és tág matematikai ismeretekkel bír, amit nagy lelkesedéssel, nagy hozzáértéssel, és olykor, ha kellett, megfelelő segítő támással adott elő, és tanította meg a hallgatóknak.

Mindenkor felismerte tanítványai tehetségét, de ugyanakkor hiányosságait is, az előbbieket ösztönözte a további tudás gyarapítására.

sára, az utóbbiakat segítően felkarolta, hiányait pótlásának lehetőségével.

Munkatársait mindenkor tisztelte és becsülte, munkájukban támogatva őket. Különös figyelmet fordított a kezdő fiatal kollégákra, akik mindenkor számíthattak segítségére és támogatására mind szakmai, mind emberi oldalon.

A Matematika Tanszéken folytatott oktatómunkán túl számos formában vette ki a részét az egyetemi feladatokból. Hosszabb időn át (1951–1957 között) volt a diákotthon igazgatója, 1969 és 1972 között az Erdőmérnöki Kar dékánhelyettese, a Kari Tanács és az Egyetemi Tanács tagja.

Ő vetette fel először az ifjúság számára hiányzó Köri épület helyett egy létesítmény ötletét, ennek megvalósulása lett aztán a „KISZ-ház”. A sportcsarnok és a fotólabor létrehozásának gondolata is az ő fejében született meg.

Az oktatás mellett nevelt, nemcsak erkölcsi, hanem fizikai tartásra is. Mérhetetlen természet szerete mellett fontos tényező volt életében a sport, melybe bevonta hallgatóit is. Kosárlabdázott, sielt, teniszezett, de leginkább talán a sportlövészetet szerette, mely a vadászat szeretetéből is eredeztethető.

Kívette a részét az ezekkel járó adminisztratív feladatokból is. Hosszabb időn át volt a SMAFC elnökségi tagja, az Országos Egyetemi Sporttanács tagja, az Egyetemi KISZ Bizottság titkára, az Egyetemi Szakszervezeti Bizottság elnöke és az Egyetemi Skeet Szakosztály létrehozója majd szakosztályvezető edzője.

Munkáját vezetőtársai és feljebbvalói is elismerték, így számos kitüntetés tulajdonosa volt: 1959 Miniszteri Dicséret; 1960 Jó sportmunkáért; 1962 Kiváló dolgozó; 1969 Mezőgazdaság kiváló dolgozója; 1975 Oktatás kiváló dolgozója; 1975 Honvédelmi érdemérem; 1981 MHSz kiváló munkáért érdemérem; 1987 Munka Érdemrend bronz fokozata; 2016 Életfa emléklapok arany fokozata.

2001-ben arany-, 2011-ben gyémánt-, 2016-ban vasoklevelben részesült.

Ha békességre és kikapcsolódásra vágyott, akkor a soproni erdők mélyébe vonult, útközben felfigyelve a természet megannyi csodájára, s mint amatőr természetfotós dokumentálta útjait.

Emlékét, szakmai örökségét kegyelettel megőrizzük! Emléke legyen áldott, nyugalma legyen csendes!

Csanády Viktória és Roxer Valéria anyagait is felhasználva összeállította:

Prof. dr. Lakatos Ferenc